

עין משפט
גזר מצוה

בד א מיי פֿיר מהלכות שנת ה'תס"ז:
בה ב מיי פֿיר מהלכי שנת ה'תס"ח ופֿון מהלכות שנת ה'י יא:

◊

מוסף רש"י

זיבב וקוטר וניסך בהעלמה אחת אינו חייב אלא אחת. וכל עבודותיה בזהרה אחת הן, לא תעבדם, הלקן אין כאלן חלק מללכות (סנהדרין כב.). הרי לבו לשמים. ולא השתחוה זה לעבודת כוכבים לא מויד ולא שוגג הוא אלא לשמים, שהרי לשמים נמכין, ואפילו היה יודע שזה היות עובדת כוכבים והוא משתחוה במוט לשמים אין כאלן עונש, שהי עובד כאלן אחר דלא נעשה כלל רגזונו או נמכין לחמך מחובר לו. ופילו מחובר אחר דפטור ונראה לרמ"א דהכא מייירי נמכין לחמך מלוש ונמלא שהוא מחובר וחמך מה שהיה ממכין אלא שלא היה יודע שהיה מחובר ופילגי איני ורבה בקרא דאשר חטא זה דמוקי ליה רבי אליעזר בפרק ספק אכל (שס יט:) פירוט למתעסק ופי' איתא התם בזהיר דקאמר עלה לרבה ששכחת לה שנתכין לחמך את התלוש וחמך את המחובר לאצי' שנתכין להגביה את התלוש כו' ושמואל דפטור מטעם מלאכת מחשבת היינו נמכין לחמך מחובר זה וחמך מחובר אחר דלא נעשה מחשבתו והשתא אחי שפיר דקאמר א) לקמן דמפרש שגג בלא נמכין דשאר מלות היכי דמי כגון דסבור שומן הוא ואכלו דהיינו ממש דומיא דשבת לפרט"ט:

הניחא לאביי דאמר חייב. פי' הניחא לאצי' בזהא דמשכחת גצי ע"ז שגג בלא ממכין' בלא מ"מ גס לאצי' לא מיתוקמא צרימא שפיר בהכי"א דהא אס מלל שבת מהפכה ומיראה נמי מיי' ולהכי אינטרין כסמוך לאוקמא אליבא דאצי' שגג בלא ממכין ה"ד דסבור רוק הוא וזלעז"י: **עד כאן לא בעא מיניה**

◊

מוסף תוספות

א. וזה מתעסק בעלמא הוא לא נתכין לשום דבר של איסור ולא אפילו לשם מלאכה האסורה ואמרינן בברייתות. (יט.) אשר חטא בה פרט למתעסק.
ב. משמע. מוס' הלא"ה. אביי ורבא. מוס' הלא"ה. ד. וברכות מירי. ריע"ה. ה. שנתכין. מוס' הלא"ה. ו. אבל אסור. מוס' הלא"ה. ז. וליבא למיבר דפליג אדאביי ורבא דלא מדבר לה הכא דהתם, ולא עוד אלא דהתם (בכריתות כ.) איבא ברייתא דפסיקא לשמואל דהניח דהי' אסור שתי גרות דרוקת או ככות נתכין לככות את זו וככה את זו או שנתכין להדליק את זו והדליק את זו פטור, והיינו שמואל. ריע"ה. ו. לפרש נתכין להגביה את התלוש כגון שהיה סבור שעשבו זה היה תלוש ונתכין ונמצא מחובר וחמכו, אבל נתכין לחתכו והיה סבור שהוא תלוש בהא פליגי דאין זה מתעסק. מוס' הלא"ה. ט. דלפרש"י] היה ליה למיבר דומיא דשבת. הי' לפניו חלב ושומן ונתכין

לאכול השומן ואכל חמכו. מוס' הלא"ה. י. [ו]ה"ק דרישא מיתה לאביי ביחא. ריע"ה. יא. דהא קנתי משא"כ בשבת דפטור, וזה אינו כי המחלל שבת מאהבה ומיראה חייב הוא. ריע"ה. יב. [ו]דאי ניתא לאביי מאהבה ומיראה מה הוה קשה ליה לאביי.

מוס' הלא"ה. יג. קנתי באהיה. מוס' הלא"ה. יד. [ו]אינו שכות כל כך דכי מדבר ליה מדבר. לעיל ע: מוס' ד"ה טעם. יו. נאמר.

מוס' סנהדרין סא: יז. דאי בסתם עבודת כוכבים לא איצטרך דשמעינן ממתיני. מוס' סנהדרין סא:

עב:

נתכוין א־הגביה את התלוש. פירש בקונטרס כגון סקין מוטל בערוגת ירק ונתכוין להגביה וחמך את המחובר^א א"כ הא"ב דפליגי' בנתכין לחמך את התלוש וחמך את המחובר^י היינו לחמך תלוש א) וחמך מחובר אחר אצל לחמך מחובר זה וחמך מחובר

אחר משמע דחייב לכ"ע וקשה לר"מ

דבסוף פ' ספק אכל (כרימות יט:) אמר שמואל המתעסק בחלצים ועריות חייב שכן נהנה בשבת פטורי' למלאכת מחשבת אסרה מורה ומוכח התם דאפילו בנתכין ללקוט תאנה זו וליקט תאנה אחרת פטר שמואל' ולקמן בפרק הורוק (דף יא:) פטר ס) רבא נמכין לורוק ארבע זורק שמה כי לא אמר כל מקום שמרלה נתנו וכל שכן בנתכין לורוק כזד זה זורק כזד אחר דלא נעשה כלל רגזונו או נמכין לחמך מחובר זה ופילו מחובר אחר דפטור ונראה לרמ"א דהכא מייירי בנתכין לחמך מלוש ונמלא שהוא מחובר וחמך מה שהיה ממכין אלא שלא היה יודע שהיה מחובר ופילגי איני ורבה בקרא דאשר חטא זה דמוקי ליה רבי אליעזר בפרק ספק אכל (שס יט:) פירוט למתעסק ופי' איתא התם בזהיר דקאמר עלה לרבה ששכחת לה שנתכין לחמך את התלוש וחמך את המחובר לאצי' שנתכין להגביה את התלוש כו' ושמואל דפטור מטעם מלאכת מחשבת היינו בנתכין לחמך מחובר זה וחמך מחובר אחר דלא נעשה מחשבתו והשתא אחי שפיר דקאמר א) לקמן דמפרש שגג בלא נמכין דשאר מלות היכי דמי כגון דסבור שומן הוא ואכלו דהיינו ממש דומיא דשבת לפרט"ט:

הניחא לאביי דאמר חייב. פי' הניחא לאצי' בזהא דמשכחת גצי ע"ז שגג בלא ממכין' בלא מ"מ גס לאצי' לא מיתוקמא צרימא שפיר בהכי"א דהא אס מלל שבת מהפכה ומיראה נמי מיי' ולהכי אינטרין כסמוך לאוקמא אליבא דאצי' שגג בלא ממכין ה"ד דסבור רוק הוא וזלעז"י: **עד כאן לא בעא מיניה**

רבא מרב נחמן ב'. וא"ת אמאי לא מיימי מתני' דהשוכח עיקר שבת^א דאינו חייב אלא אחת ולא הוי פטור לגמרי וי"ל דינחא ליה לאתויי מרבא דמספקא ליה בהעלם זה זה דדילמא אפי' תרתי מייחייב דכי חוקי הכא בלאומר מותר היינו בנתעלמה ממנו לפי שעה דהיינו דומיא דהעלם זה זה בידו כדפי' לעיל^י דאס לא נודע לו מעולם איסור ע"ז אינו ישראל כלל כיון שמודה בע"ז דדומק להעמיד במינוק שנשבע לצין העכו"ם: **רבא אמר פטור.** ואס תאמר והא אמר פסקר בן סורר ומורה (סנהדרין דף עזד.) דע"ז וגיילי עריות ושפיכות דמים ייגר ואל יעבור אס בן אפילו ואל יקבל ליה חייב ואין לוומר דרבה לטעמיה דאמר במס' ע"ז ופכרי ד' ישמעאל (דף נד.) דאפילו בע"ז כזנינא^{יז} וחי בזהם ולא שימות בזהם והא דקאמר רבא בפ"צ דכתובות (דף יט.) גצי עדים שאמרו להם חתמו שקר כו' שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש אלא ע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים ה"פ אפילו מאן דמחמיר לא מחמיר אלא בע"ז ג'ע' ושפיכות דמים דאס כן דטעמא דרבה דפטר הוי משום הכי מאי מיימי אצי' בפ' ד' מיתות (סנהדרין סא:) מכמה צרימיות לימא דאחיא כמ"ד בפרק בן סורר (שס עד.) ייגר ואל יעבור דפלוגתא דתנאי היא וי"ל דסבר רבא דאפי' למ"ד דחייב למסור את עצמו אס לא מסר עצמו לא מייחייב מיתה צבית דין וקשה לרשכ"א דאמר רבא במסכת ע"ז^{יח} הכל היו ככלל לא תעבדם כפסרט לך הכתוב וחי בזהם יאל אונם משמע דלא מפיק אלא אונם מיתה אצל שאר אונסין הוו ככלל לא תעבדם וחי"א) והכא פטור אפי' מאהבה דליכא אונם מיתה וי"מ דההיא דאמר ייגר ואל יעבור היינו בסקת אע"ג דלא מקבל עליה אלאיה הכא בפרש דקעציד מאהבה ומיראה אי נמי אפילו בסקת ובעז' ששכל אין עוצדין אותה אלא מאהבה ומיראה דומיא דמל מיימי עליה התם להס אי אתה משתחוה אצל אתה משתחוה לאדם כמותך יכול אפי' נעבד כהמן ת"ל לא תעבדם ונקאמר רבא כהמן ולא כהמן דליו התם מיראה והכא לאו מיראה] ומההיא גופא נמי יש לקדק דחייב אע"ג דלא קבל עליה באלוה דמשמע דאסר נעבד כהמן דומיא דאס'ג דקא מכין לבזוייא הזורק אכן למרקולים זו היא עבודתו אע"ג דקא מכין למירגמיה אלאה דחייב אע"פ שאין מקבל עליו באלוה ומיניו יש לפרש אע"ג דקא מכין לבזוייא מכין לעובדה דרך בזיון וברגימה זו והא דלא דמי ראיזו דאצי' בעובד מאהבה ומיראה סתם משום דסתם עובד כמדעתו דמי וא"ת ולמאי דפטר רבא אמאי לא השתחוה מרדכי להמן וי"ל כדלמרינן במדרש ששתי זורות היו על לבו ועוד משום קידוש השם כדלשכתן גירושלמי במסכת צעזיעת בפ"ד כגון פסוק וולויתנס אחי שנתנו להם מים צדוקית כזבוע ולא קבלו מהס"י: **באומר מותר.** והא דמעטינן בפ"צ דמכות (דף יז) וסס) פסוק פטרו לאומר שנתנו ששתי גבי גלות דטובא בשגגה כתיבי התם ולהכי נמי אמר בסוף פ"צ דכ"ק (דף כו: וסס) היתה אכן מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה מעולם לענין גלות פטור מבשגגה לענין שבת פטור משום דבעינן מלאכת מחשבת והשתא תיפוק ליה דגבי שבת נמי כתיב בשגגה אלא ודאי דוקא גבי גלות ממעטינן משום דכתיבי בשגגה טובא:

ונודמנה לו זריקה אסורה. אמר (רבא) [נרבה] מנא אמינא לה דפטור, דתניא חומר בשבת משאר מצות, שהשבת נושח שותים בהעלם אחת חייב שותים מה שאין בן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, ששאר מצות שגג בלא מתכוין חייב, משא"כ בשבת. ואוקימנא דשגג בלא מתכוין בשבת דפטור [בכה"ג דנתכין לחתוך את התלוש וכו']. ודייקא הא מותינא כרבה דאמר נתכין לחתוך את התלוש וחמך את המחובר פטור דהא לא נתכוין לחתיכה (דאיסורא). ושקלו וטרו בהא דתנן עשה בהעלם אחד שותים בשבת חייב שותים, וכשאר מצות כי האי גזונא אינו חייב אחת. היכי דמי [אלימאן] קצר וטחן בשבת, כיצוא בו בשאר מצות

בהעלם אחד בידוך שבת ורשגת מלאכות חייב שותים, מה שאין בן בע"ז. כי (אם) בע"ז אם זיבב וקוטר וניסך בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת וכדו' (יוסי) [אמן]. ודחינן לא מיתוקמא מתניתין בע"ז, דקנתי סיפא שגג בלא מתכוין בשאר מצות חייב משא"כ בשבת. שגג בלא מתכוין בע"ז היכי משכחת לה, אי נימא דחזא ע"ז וסבר כי היא בית הכנסת, והשתחוה [לה]. כי היא גזונא פטור הוא דהא לבו לשמים. ואלא דחזא אנדרטא וסניד לה, אי דקבלה עליויה באלוה, מויד הוא ולא בר קרבן הוא, ואי לא קבלה עליויה באלוה, כיון דבשוגג השתחוה כנגד האי אנדרטא לא מחייב דהא לא עביד מיידי. אלא כגון שהשתחוה לע"ז מאהבה, שראה צורת ע"ז ואהבה. או אדם שהעמיד עצמו ע"ז כהמן והשתחוה לו מאהבה בשגגת אלהים אחרים, פי' שנעלם ממנו ששתחוה לע"ז מאהבה חייב, או שנעלם ממנו כי הלא העבירות בע"ז מחייב וזה פירוש מאהבה. או מיראה נמי, כגון מי שנתיירא מן הע"ז והשתחוה לו בשגגת אלהים אחרים, או בשגגת עבירות, ולא הוה ידע כי האי גזונא חייב. אי אמרת כי האי גזונא שגג בלא מתכוין בע"ז חייב, ונחא לאביי דמריבין בסנהדרין פרק ארבע מיתות דאימור העובד ע"ז מאהבה ומיראה כגון המשתחוה מאהבתו לו או מיראתו ממנו לאדם הנעבד כהמן בשוגג. שלא היה יודע כי העובד מאהבה או מיראה חייב, אביי אמר חייב דהא מלחא לע"ז, רבא אמר פטור דהא לא קיבלה עליו באלוה. ונחא לאביי אלא לרבא דאמר פטור מאי איבא למימר. ואמרין לא משכחת שגג בלא מתכוין בע"ז אלא באומר מותר. פי' כגון מי שנעלם ממנו עבודת אלהים אחרים, ששכח הכל לגמרי, שנמצא בידו העלם אלהים אחרים והעלם בידות ואומר שטותו, וכי האי גזונא בע"ז (אחרניא) חייב בשבת פטור לגמרי, ואשקינו ומי איבא למימר דפטור לגמרי, דהי עד כאן לא בעא מיניה רבה מרב נחמן העלם זה וזה בידו, פי' העלם שבת והעלם מלאכות בידו מהו, אלא לחיובי דהא או תרתו, אבל למפטריה לגמרי לא.

כלל גדול פרק שביעי שבת

נתכוין להגביה את התלוש. כגון דנפל סקין בערוגת הירק ונתכוין להגביהו: **וחמך את המחובר פטור.** דכתיב אשר חטא בזה^א ודרשין בכרימות^י פרט למתעסק בדבר אחר ועשה דבר זה. ושווג היכי דמי כגון שנתכין לכך אצל שגג דסבר שאין היום שבת או סבר שמלאכה

זו מותרת וזה מתעסק בהגבהה היה ולא בחתירה: **דהא לא איכוין אחסיה** דאיסורא. בשגגת שבת או בשגגת מלאכות אלא מתעסק בחתיתת היתר הוה שידוע שהוא שבת ויודע שחתיתת מחובר אסור: **משא"כ בשאר מלות.** כולה מפרש לה ואולי: **שגג בלא ממכין.** לקמן מפרש לה: **חלז ודס.** דומיא דטעמיה וקצירה שהן שני גופין: **אלא גבי שאר מלות היכי דמי.** דפטור: **כגון חלז וחלז.** בהעלם אחד: **דרבי אחי.** במסכת סנהדרין בפרק ד' מיתות^י יליף למילמיה מקרא דאין חילוק חטאות לעכו"ם: **והשטחיה לה.** והיינו שגג שהיא ע"ז בלא ממכין שלא נתכוון להשחמותו לע"ז: **הרי לבו לשמים.** ומה חיוז יש כאלן אפי' ידע שהוא בית ע"ז והשטחיה בוי' לשמים אין חיוז כאן: **אנדרטא.** זורת המלך שעושין לכבוד המלך והשטחיה לה ולא לשם אלהות: **מאהבנא ומיראה.** מהאבנת אדם או מיראת אדם השתחוה לע"ז. וקרי ליה שוגג בלא ממכין כלומר שגג בזהכי דסבור כיון דאין ממכין לבו לאלהות מותר: **אלא בלאומר מותר.** כגון גר שנתגייר צין הנכרים כסבור שאין ע"ז בתורה וקרי ליה שגג בלא ממכין: **דפטור לגמרי.** דמסמיה: **עד כאן לא קעצי מיניה רבא מרב נחמן.** העלם זה זה בידו מהו ועליל בפירקין (דף ע:.) דהיינו אומר מותר דלמר אין שבת בתורה היינו העלם זה וזה: **דסבור**

והשתחוה לה הרי לבו לשמים ואלא ידחוי אנדרטא וסניד לה היכי דמי אי דקבלה עליה באלוה מויד הוא ואי דלא קבלה עליה באלוה לאו כלום הוא אלא מאהבה ומיראה הניחא לאביי^י דאמר חייב אלא לרבא דאמר פטור מאי איבא למימר אלא באומר מותר משא"כ בשבת דפטור לגמרי ע"כ לא בעא מיני' רבא מרב נחמן אלא אי לחיובי דהא אי לחיובי תרתי אבל מפטרי לגמרי לא אלא

הי' פטור לגמרי וי"ל דינחא ליה לאתויי מרבא דמספקא ליה בהעלם זה זה בידו כדפי' לעיל^י דאס לא נודע לו מעולם איסור ע"ז אינו ישראל כלל כיון שמודה בע"ז דדומק להעמיד במינוק שנשבע לצין העכו"ם: **רבא אמר פטור.** ואס תאמר והא אמר פסקר בן סורר ומורה (סנהדרין דף עזד.) דע"ז וגיילי עריות ושפיכות דמים ייגר ואל יעבור אס בן אפילו ואל יקבל ליה חייב ואין לוומר דרבה לטעמיה דאמר במס' ע"ז ופכרי ד' ישמעאל (דף נד.) דאפילו בע"ז כזנינא^{יז} וחי בזהם ולא שימות בזהם והא דקאמר רבא בפ"צ דכתובות (דף יט.) גצי עדים שאמרו להם חתמו שקר כו' שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש אלא ע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים ה"פ אפילו מאן דמחמיר לא מחמיר אלא בע"ז ג'ע' ושפיכות דמים דאס כן דטעמא דרבה דפטר הוי משום הכי מאי מיימי אצי' בפ' ד' מיתות (סנהדרין סא:) מכמה צרימיות לימא דאחיא כמ"ד בפרק בן סורר (שס עד.) ייגר ואל יעבור דפלוגתא דתנאי היא וי"ל דסבר רבא דאפי' למ"ד דחייב למסור את עצמו אס לא מסר עצמו לא מייחייב מיתה צבית דין וקשה לרשכ"א דאמר רבא במסכת ע"ז^{יח} הכל היו ככלל לא תעבדם כפסרט לך הכתוב וחי בזהם יאל אונם משמע דלא מפיק אלא אונם מיתה אצל שאר אונסין הוו ככלל לא תעבדם וחי"א) והכא פטור אפי' מאהבה דליכא אונם מיתה וי"מ דההיא דאמר ייגר ואל יעבור היינו בסקת אע"ג דלא מקבל עליה אלאיה הכא בפרש דקעציד מאהבה ומיראה אי נמי אפילו בסקת ובעז' ששכל אין עוצדין אותה אלא מאהבה ומיראה דומיא דמל מיימי עליה התם להס אי אתה משתחוה אצל אתה משתחוה לאדם כמותך יכול אפי' נעבד כהמן ת"ל לא תעבדם ונקאמר רבא כהמן ולא כהמן דליו התם מיראה והכא לאו מיראה] ומההיא גופא נמי יש לקדק דחייב אע"ג דלא קבל עליה באלוה דמשמע דאסר נעבד כהמן דומיא דאס'ג דקא מכין לבזוייא הזורק אכן למרקולים זו היא עבודתו אע"ג דקא מכין למירגמיה אלאה דחייב אע"פ שאין מקבל עליו באלוה ומיניו יש לפרש אע"ג דקא מכין לבזוייא מכין לעובדה דרך בזיון וברגימה זו והא דלא דמי ראיזו דאצי' בעובד מאהבה ומיראה סתם משום דסתם עובד כמדעתו דמי וא"ת ולמאי דפטר רבא אמאי לא השתחוה מרדכי להמן וי"ל כדלמרינן במדרש ששתי זורות היו על לבו ועוד משום קידוש השם כדלשכתן גירושלמי במסכת צעזיעת בפ"ד כגון פסוק וולויתנס אחי שנתנו להם מים צדוקית כזבוע ולא קבלו מהס"י: **באומר מותר.** והא דמעטינן בפ"צ דמכות (דף יז) וסס) פסוק פטרו לאומר שנתנו ששתי גבי גלות דטובא בשגגה כתיבי התם ולהכי נמי אמר בסוף פ"צ דכ"ק (דף כו: וסס) היתה אכן מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה מעולם לענין גלות פטור מבשגגה לענין שבת פטור משום דבעינן מלאכת מחשבת והשתא תיפוק ליה דגבי שבת נמי כתיב בשגגה אלא ודאי דוקא גבי גלות ממעטינן משום דכתיבי בשגגה טובא:

ונודמנה לו זריקה אסורה. אמר (רבא) [נרבה] מנא אמינא לה דפטור, דתניא חומר בשבת משאר מצות, שהשבת נושח שותים בהעלם אחת חייב שותים מה שאין בן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, ששאר מצות שגג בלא מתכוין חייב, משא"כ בשבת. ואוקימנא דשגג בלא מתכוין בשבת דפטור [בכה"ג דנתכין לחתוך את התלוש וכו']. ודייקא הא מותינא כרבה דאמר נתכין לחתוך את התלוש וחמך את המחובר פטור דהא לא נתכוין לחתיכה (דאיסורא). ושקלו וטרו בהא דתנן עשה בהעלם אחד שותים בשבת חייב שותים, וכשאר מצות כי האי גזונא אינו חייב אחת. היכי דמי [אלימאן] קצר וטחן בשבת, כיצוא בו בשאר מצות

מסורת הש"ס

א) כרימות יט: י) ס) (לפמ"ש מוס' לעיל כ: ד"ה גזרה וכו' עוד לעיל ע: ד"ה נודע ולמ"ש הלא"ה פרק הוהב סי' יט שלא מנינו בכל הגמ' שמקדיש רבא לאצי כי אצי מלך קודם רבא ע"ש וכו' עוד בשאר דוכמי אי"כ יש לגרוס הכא אצי אמר וכו' או דל"ל רבה אמר פטור וכו' אמר רבה מנא אמנא לה וכו' וע"ע מ"ש פסחים מא. על הגליון. א) סנהדרין סב., ד) סנהדרין סב., ט) שם סא: [בכריתות ג.] ו) שם, ו) ויוקרא ד, ח) דף יט: י.) ט) [גמ' ג.] י) בס"פ: לבו:, כ) ע"ש שפ"ל רכנא, ט) דף נדג: ח) ונעי' תוספות סנהדרין סא: י) ה"ר רבא אמר:

◊

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה נמכין וכו' לחמך חטא זה וחקך: ב) בא"ד כפי הוויק פטר רב אישי נמכין וכו': ג) בא"ד והשתא אחי שפיר לקמן כפי' ותיבת דקאמר נמחק:

◊

גליון הש"ס

גמ' יהודי אנדרטא. ע"י מנ' ע"ז דף מ ע"כ מורה ונבלגנרטי:

◊

רב נסים גאון

וראל מאהבה ומיראה, הניחא לאביי דאמר חייב אלא למאן דאמר פטור מאי איבא למימר. ופלוגתא דאביי ורבא משכחת במסכת סנהדרין [טז] בפרק ד' מיתות איתמר העובד ע"ז מאהבה ומיראה אביי אמר חייב ורבא אמר פטור. אביי אמר חייב דהא מלחא, רבא אמר פטור דלא קבלה עליה באלוה, אי קיבלה עליה אין ואי לא לא.

◊

רבינו חננאל

אימור נתכוין להגביה את התלוש וחמך את המחובר, לכולי עלמא לא מחייב קרבן דהא לא אמרינן למלתא דאית בה איסורא, אלא להגביה בעלמא נתכין, אע"פ שחוקך את המחובר לא קרנין ביה נפש כי תחטא בשגגה. לא הוי חוטא בשגגה אלא מחובין למעשה מבדי לדיד חטא, והוא אינו יודע שהוא חוטא. אבל אם נתכוין לחתוך את התלוש שהוא מחובר ונדומן לו מחובר וחסר, רבה אמר פטור דל"ל שאינו קורא ביה נפש כי תחטא בשגגה אלא בזמן שנתכוון לדבר אסור שכירא שוגג באיסור, וזה לא נתכוין אלא מחובין תלוש. באביי אמר חייב דהוא מכוין לחתיכה בעלמא ויהי בחתיכה איסור. וסבר אביי שאין צריך לחתוך במעשיו לדבר איסורו אינו יודע שהוא מחובר אלא כי תחטא בשגגה איסור, אף על פי שיש נתכוון לדבר שיש בה איסור כיון שנודמן לו דבר איסור היינו קורא בו כי תחטא בשגגה. וכן לענין נתכוון לורוק שותים וזרק ד', לרבה פטור דהא לא נתכוין לדבר האסור בשגגת איסורו, אע"פ שמתכוין למקצתו, דסבר ליה צריך להתכוון לכל האיסור בשגגת איסורו, ולאביי חייב דהא נתכוין לזריקה